

13.4.2025 – Květná neděle – Proč bychom měli následovat Ježíše

Čtení: Jan 12,12-19

Písně: SZ – 272 Jak vítati mám Tebe /4sloky; 510 – Jezu Kriste štědrý kněže;
204 – Má duše Boha velebí; 716–Z Tvé ruky Pane můj

Milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a Pána Ježíše Krista.

Posvět' nás, Pane, v pravdě. Tvé slovo je pravda. Amen!

Proč bychom měli následovat Ježíše? Pokud vaše odpověď zní: „Protože je Král králů a Boží Pomazaný, Mesiáš, který měl přijít“, dobře děláte! To je skvělá odpověď.

Ale z jakého důvodu by ho měl člověk následovat? Co z toho budeme mít?

Evangelista Jan nám v celé kapitole naznačuje, že zástup, který Ježíše následoval, nebyl homogenní. Někteří mu uvěřili, jiní ne. Někteří měli smíšené pocity, někteří měli falešná očekávání a někteří Ho nenáviděli, protože je vytlačil z jejich komfortní zóny.

Mnoho věcí, které Ježíš řekl a udělal, mátló i jeho učedníky, kteří nechápali (verš 16), proč Ježíš vjel do Jeruzaléma v královském průvodu a jel na oslu.

Když však byl Ježíš oslaven, vzpomněli si, co o něm bylo napsáno a proč se tak stalo. Ve verších 17 a 18 nám Jan říká, proč za ním šel právě tento zástup: ne kvůli tomu, co o něm bylo napsáno, ale kvůli znamení, které viděli – Ježíš vzkřísil Lazara z mrtvých. Tím nechci říci, že by toto znamení nebylo důležité. Kdybych tam byl, také bych se přidal k zástupu, i když bych tak docela „nechápal“, proč to Ježíš udělal. Vždyť není nic úžasnějšího než sledovat, jak někdo vstává z mrtvých. Je tu však nebezpečí, které nelze přehlížet. **Následování Ježíše se neděje zrakem nebo rozumem, ale vírou.** Nemluvím o slepé víře (nebo víře bez skutečného porozumění) či víře podle moudrosti tohoto světa, podle níž Bůh očekává naši službu, za kterou nám uděluje milosti. **Rozhodující není to, co si o Bohu myslíme my, ale co si Bůh myslí o nás.** Pečlivé studium Písma odhaluje právě to, že Bůh se nepodrobuje zkouškám (Hospodina, svého Boha, nebudeš podrobovat zkoušce). Bůh není pasivním objektem našeho zkoumání, ale aktivním hlasem Písma. Hlas, který přišel kvůli nám; který na sebe vzal tělo a přebýval mezi námi v osobě Ježíše Krista, aby soudil hříšníky, jako jsme my.

Všechno, co Ježíš řekl, a všechna znamení, která učinil, podle Izajáše 53,4-6 poukazují na tuto jedinou věc:

-) Hospodin na něj vložil vinu nás všech;
-) Nesl naše bolesti a nesl naše zármutky;
-) Bůh ho zbičoval a ponížil;
-) Byl raněn pro naše přestoupení, rozdrcen pro naše nepravosti;

-) Přijal trest, který nám přinesl pokoj.

A právě proto je důležité držet se v jeho blízkosti: **abychom nepropásli to, co pro nás dělá.**

Ježíš si povzdechl, když za ním přišli zákoníci a farizeové – kteří měli dobře znát Písmo – a hledali ještě více znamení než ta, která jim už dal. Jeho reakcí však nebyla zloba: „Převrácené a věrolomné pokolení žádá znamení, ale nepřijme jiné než znamení Jonášovo“ [Mat 16,4]. Jonáš byl v bříše ryby tři dny. Toto znamení předznamenalo Ježíšův třídní odpočinek v hrobě. Toto znamení nebylo vyvoláno proto, aby lidi připravilo na velkolepé představení, ale aby je přimělo zamyslet se nad důsledky Ježíšova působení.

Palmové ratolesti a lidé zpívající Hosana ze 118. žalmu byli součástí každoročního průvodu, který přicházel do Jeruzaléma na oslavu svátku Paschy. Zpívali také píseň Miriam z 15. kapitoly knihy Exodus (píseň chvály za osvobození z otroctví): Zpívejte Hospodinu, neboť zvítězil, koně i jeho jezdce svrhl do moře.... A pak Bůh zavedl vyvolený lid do Elim, kde ho vysadil u dvanácti vodních pramenů a sedmdesáti palem [Exodus 15,27]. To vše byla znamení ukazující na toho, který měl přijít.

Ani osel, na kterém jel Ježíš, nebyl znamením urážky Římanů, jak se někteří domnívají, ale připomínkou zvířete, na kterém jel král David. David byl také předobrazem či znamením toho, který měl přijít. Ježíš Kristus je totiž náš prorok, kněz a král. To nebyly první asociace, které lidem přišly na mysl. Místo toho se jim vybavily mnohem nedávnější události. Události, které se odehrály zhruba o dvě století dříve, kdy Juda Makabejský triumfálně vjel do Jeruzaléma na oslu a lid ho vítal palmovými ratolestmi. Stalo se tak poté, co porazil syrské útočníky, kteří znesvětili chrám. V touze upevnit svou vládu uzavřel Juda Makabejský dohodu s Římem, která časem vedla k nejhoršímu. O sto let později si Řím sám podrobil Judsko.

Ježíšovi současníci od něj očekávali, že povede národ do boje proti Římanům. (Tak přemýšlím, zda nemáme my od Ježíše falešná očekávání?) Ježíš však věděl, že tato válka je vedena proti vládci tohoto světa, jak uvádí proroctví v knize Zachariáš:

„Položím se táborem u svého domu proti vojsku, proti každému, kdo by sem chtěl vtrhnout; zotročovatel se už nebude přes ně valit, nespustím je nyní z očí.“ –

9Rozjášej se, sijónská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hlahol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a zachráněný, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti.! (Zach 9,8-9)

Ježíš, Král králů, přišel sám, aby bojoval za nehodné poddané (jako jsi ty a já) v nejhanebnější bitvě, jakou kdy svět viděl. **Bojoval beze**

zbraně, nastavil druhou tvář, přimlouval se za nás na kříži a dal svůj život jako výkupné za nás, aby dosáhl největšího vítězství, jaké kdy svět viděl: vzkříšení, triumfu nad hříchem a smrtí. To vše proto, abychom my (skuteční viníci) již nebyli vinni před Bohem, ale směle se připojili k chóru těch, kteří byli vykoupeni: Kde je, ó smrti, tvé vítězství? Kde je, ó smrti, tvůj osten? (1 Kor 15,55) Bohu budme vděčni, že nám dal vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista. Lidé mají potíže to pochopit a rychle to odmítají. Jde totiž o soud a člověk se od přirozenosti snaží bránit před obviněním. „Ať se stane cokoli, já za to přece nemohu!“ To je přece pravda.

Necelý týden po události, kdy už nebylo vidět žádnou slávu a všechno se zdálo ztracené, se všichni lidé, kteří Ježíše vítali, od něj odvrátili. Stejně jako mnozí předtím. Stejně jako mnozí dnes. Ale i za tak hrozných okolností, kdy se zdá, že je veškerá naděje ztracena, jsou Ježíšova slova Pilátovi útěchou pro všechny věřící: Mé království není z tohoto světa (Jan 18,36). Boží království nepřichází mocí nebo silou, ale Božím Duchem. **Tentýž Duch, který vedl Ježíše až na kříž, kde oslavil svého Otce; kde Bůh – Všemohoucí soudce – zjevil svůj hněv proti našemu hříchu, ale také kde Bůh – náš Otec – zjevil svou lásku, aby nás hříšníky zachránil.**

V závěru tohoto úryvku Jan ukazuje obsah i zoufalství charakteristické pro lidskou přirozenost – člověk, který nedbá na Boží slovo, špatně ho chápe, a v důsledku toho v něm Boží jednání probouzí zoufalství, i když přináší útěchu.

Příznejme si to. Nejsme dobří ve čtení znamení. Kdybychom byli, nenechali bychom se tak často klamat. **Proto se modleme, aby nám Bůh dal vidět očima víry.** Abychom jako farizeové neříkali, že „nic nezmůžeme“, až se svět začne hroutit, ale drželi se Dobré zprávy a pamatovali na ni:

-) **Ježíš neodmítá stěžovatele a dělá si učedníky** z nehodných a vzdorovitých lidí, jako jsme my;

-) Ježíš nás stále pečlivě a s láskou **učí**;

-) Dostáváme vše, co je dobré a užitečné pro naši spásu.

Bratři a sestry v Kristu, Písmo bylo napsáno pro naše poučení, útěchu a naději. Byla napsána proto, aby nám ukázala správný směr: k Ježíši, který je naplněním celého Písma.

-) **Ježíš** přišel s pokorou, mírností a pokojem ke všem, kdo volají „Hosana!“ - „Hospodine, vysvobod“ (Žalm 118,25);

-) Ježíš je naším **prorokem** (dárce a strážcem zaslíbení);

-) Je naším **Veleknězem**, který za nás obětoval svůj život jako výkupné a který se nám a za nás stále dává ve svém Slově a svátostech;

-) On je náš Král. Jeho vláda je milostivá a milosrdná vůči kajícím hříšníkům;

-) On je Beránek Boží, který snímá hřích světa, který nás očišťuje od všech našich hříchů a který nás – nazývá svými – aby nás žádný utlačovatel nemohl pošlapat.

Shrnuto a podtrženo, následování Ježíše není neustálé hledání znamení a zázraků, které by nás udržovaly v zápalu, dokud nevyhoříme natolik, že budeme potřebovat další znamení, které by nás opět povzbudilo. Místo toho je to střízlivé, vytrvalé a jisté následování Jeho, které nás dovede až ke kříži, kterým se chlubíme.

Blaze tomu, kdo přichází ve jménu Páně! Skrze Ježíše jsme skutečně požehnaní. On je samotný Král stvoření, který k nám stále přichází a zve nás i nyní slovy: „Přistupte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je pro vás připraveno od založení světa“ (Mat 25,34).

Jemu buď sláva na věky věků! Amen!

Pokojný čas postu velkého týdne přeje ŠtěpánM.

Požehnaní: A Boží pokoj, který převyšuje každé chápání, bude střežit vaše srdce a myšlenky v Kristu Ježíši. Amen.